

SZERZŐ ELŐSZAVA.

Az ismert természeti törvények keretén kívül levő tünetek mutatkoznak mindenütt és okuk gyanánt szabad és értelmes akarat működését tárják elénk.

A józan ész is mondja, hogy valamely értelmes hatás okának értelmes erőnek kell lennie, és tények bizonyítják, hogy ez az erő anyagi jelek által érintkezhetik az emberekkel.

Midőn megkérdeztük ezt az erőt, hogy milyen természetű, azt felelte, hogy azoknak a szellemi lényeknek a világába tartozik, akik már levetették az emberek testi burkát.

A szellemvilágnak a testi világgal való érintkezése a dolgok fermészetében rejlik, tehát az semmikép sem természetfölötti. Ezért találjuk meg a nyomát az ilyen érintkezéseknek minden népél és minden korszakban; azok pedig ma általánosak és mindenki számára tapasztalhatók.

A szellemek kijelentik, hogy elérkezett az új kinyilatkoztatásnak a gondviselés által kitűzött ideje, és hogy nekik, mint Isten szolgálóinak és akarata végrehajtóinak, az a küldetésük, hogy kioktassák és megvilágosítsák az embereket, új korszakot nyitván meg előttük az emberiség ujjászületésére.

Ez a könyv az ő tanításaik gyűjteménye, melynek megírása magasabb szellemek rendeletére történt és ők maguk is mondatták tollba a tartalmát, hogy megvessék az alapját a józan és a rendszeralkotás előítéletétől mentes bölcsészetnek. Semmi olyat nem foglal magában, ami nem az ő gondolataikat fejezné ki és amit ők fölül nem vizsgáltak volna. Akire e könyv közrebecsátását bízták, annak a munkáját csupán a sorrend megállapítása, az anyag módszeres elrendezése, a megjegyzések készítése és a kiadás némi részletei képezték.

A sok szellem, aki e mű megalkotásában közreműködött, különböző korszakokban élt a földön és hirdette és gyakorolta az erényt s a bölcseséget. Mások pedig nem tartoznak azok közé, akiknek emlékét megörökítette a történelem, de tanításuk tisztasága és a nagynevűekkel való összeköttetésük bizonyítja emelkedett voltukat.

E könyv megírásának föladatát több médium közvetítése útján ilyenképen adták tudtunkra:

„Buzgón és kitartással folytasd a munkát, melyet velünk kezdettél meg, mert a mi munkánk ez. Alapját raktuk le benne az új életnek, melynek egyesítenie kell majd minden embert a felebaráti szeretet közös érzelmében; de mielőtt elterjesztenéd, együtt még egyszer átnézzük, hogy fölülvizsgáljuk a részleteket.“

„Veled leszünk, valahányszor kérni fogod, azért is, hogy segítsünk más munkáidban is, mert ez csak egyik része a reád bízott küldetésnek, amit egyikünk már tudatott veled.“

„A sok tanítás közt, melyet tőlünk kaptál, van olyan is, melyet csak magadnak kell megtartanod, amíg újabb utasítást nem adunk. Majd figyelmeztetünk, amikor itt lesz az arra való alkalmas pillanat, hogy másokkal közöld. Addig elmélkedjél, hogy figyelmeztetésünk készen találjon.“

„A könyv homlokára azt a szőlővesszőt alkalmazad, amit rajzoltunk neked, mert az a Teremtő munkájának a jelképe.*) Megvan benne minden anyagi tényező, mely legjobban képes kifejezni a testet és a szellemet. A test a vessző, a szellem a nedv; az anyaggal egyesített lélek vagy szellem a mag. A szellem legjavát az ember a munka által fejti ki és te tudod, hogy a szellem csupán testi munka útján szerezhet ismereteket.“

„Ne engeddd magad megfélemlíteni a bírálatok által. Fogsz dühös ellenmondókkal találkozni, különösen

*) Az eredeti kiadáson látható szőlővessző mása annak, amit a szellemek rajzoltak.

azok között, akiknek érdekük a visszaélések fentartása, sőt a szellemek között is fogsz ilyenekre akadni, mert akik még nem teljesen szabadultak el az anyagtól, azok igyekeznek kételyt hinteni, részint rosszakaratból, részint tudatlanságból; te azonban menj mindig előre, higj Istenben és bizalommal haladj utadon. Itt leszünk mi, hogy támogassunk, és közeledik már az idő, amikor az igazság mindenütt felvirrad.“

„Becsmérlő nézeteket fog támasztani bizonyos emberek hiusága, akik azt hiszik, hogy mindent tudnak és mindent a maguk módján akarnak megmagyarázni; de mindazok, akik Jézus nagy elvét szem előtt tartják, egybe fognak olvadni a jónak szeretetében és egyesülni fognak a testvéri kötelék által, mely az egész világot felöleli. Mellőzni fogják a hiu szóvitákat, hogy csupán a dolgok lényegével foglalkozhassanak és alapjukban véve a tanok azok számára mindig azonosak lesznek, kik magasabb szellemeiktől kapnak közleményeket.“

„Kitartás által fogod élvezhetni munkád gyümölcsét. A tan elterjedése és megértése által okozott örömd olyan jutalom lesz számodra, melynek teljes értékét a jövőben talán még inkább ismerni fogod, mint a jelenben. Ne nyugtalanítsanak a tövises és kövek, amiket hitetlenek vagy gonoszok szórnak az utadra. Tartsd meg a bizalmadat. Azzal elérsz célodhoz és kiérdemled, hogy mindig segítsünk neked.“

„Jusson esedbe, hogy a jó szellemek csak azoknak segítenek, akik alázatosan és önzetlenül szolgálják Istent és hogy visszautasítanak bárkit is, aki a mennyei uton földi dolgokhoz vezető lépcsőt keres. A gögösök és dicsvágyók elől visszavonulnak. A gög és a dicsvágy mindenkor korlátot fog képezni az ember és Isten között. Az égi fényre vetett fátyol az, és Isten nem veheti igénybe a vakot, hogy vele a világosságot magyaráztassa.“

A KIADÓ ELŐSZAVA.

Azt hisszük, hogy jó szolgálatot teszünk a magyar olvasóközönségnek, amikor Allan Kardec „SzellemeK Könyvé“-t (Livre des Esprits) magyar fordításban hozzáférhetővé tesszük. A nagy tudású szerző e híres munkáját főleg az teszi becsessé, hogy könyvét szorgos és beható tanulmányok és szélesebb körben ismeretes és sokoldalú irodalmi tevékenység kifejtése után írta meg, amikor már híres író volt hazájában.

Allan Kardec (Léon Hippolyte Denizard Rivail) 1803. október 3-án született és a családi tradícióktól eltérőleg nem a jogi, hanem bölcsészeti tanulmányokra adta magát. Verdunban, Svájcban, a híres Pestalozzi iskolában folytatott alapos tanulmányai befejeztével visszatért Franciaországba, ahol sokoldalú irodalmi tevékenysége révén lett szakkörökben ismeretessé.

Első nagy sikere az volt, amikor a királyi akadémia Arrasban 1831-ben „Melyik a korunk kívánalmával leginkább összhangzó tanulási módszer?“ című nyelvezeti értekezéséért az első díjjal tüntette ki.

A következő években, 1835—1840-ig Párisban lakásán ingyenes tanfolyamot rendezett be, ahol a vegytanból, fizikából, összehasonlító bonctanból, csillagászatból és más hasonló tudományágból tartott előadásokat. Eközben széleskörű irodalmi tevékenységet fejtett ki, mely kiterjedt a neveléstanra, a számtan elméleteire, a francia klasszikus nyelvtanra, a mennyiségtan és mértan különféle problémáira, a vegytan, fizika, csillagászat és lélektan tanulmányozására.

Mielőtt tehát Allan Kardec név alatt vált spiritista író hírnevessé, már a saját neve alatt elismerésre méltó irodalmi tevékenységet fejtett ki, melynek célja főképen az volt, hogy a francia népet felvilágosítsa és az egyénekben a családi és a hazaszeretetet minél inkább felkeltse.

Azonban akkor már rég felébredt benne a vágy, hogy az embereket valamelyes vallási reform segítségével közelebb hozza egymáshoz és eltüntesse azokat a falakat, amelyek őket eddig elválasztották. De akkor még nem rendelkezett annak az anyagnak az elemei fellett, amelyet neki később a spiritizmus szolgáltatott.

Amikor azután 1855. táján Franciaországban a szellemeK nyilatkozni kezdtek, Allan Kardec nagy buzgalommal fogott hozzá e nyilatkozatok tanulmányozásához és főleg bölcsészeti következtetések útján igyekezett a spiritizmus mélyére hatolni. Eleintén új természeti törvények elemeit látta meg e nyilatkozatokban, melyek a látható és a láthatatlan világ egymáshoz való vonatkozásait uralják. E törvények hatásából olyan természeti törvények létezésére következtetett, melyeknek megismerése egész sereg addig megoldhatatlan probléma megfejtésére fog vezetni. Nevezetesen azt remélte, hogy ezen az úton régi ideáljához: az általános testvériség megvalósításához is közelebb fog juthatni.

Az így elért eredményeket azután sietett feldolgozni és közreadni. Főbb munkái a következők:

A SzellemeK Könyve, mely a bölcsészeti kérdést öleli fel. (1857.)

A Médiomok Könyve, mely a tudományos kísérletezéssel foglalkozik. (1861.)

Az Evangélium Spiritista Megvilágításban, mely etikai kérdésekkel foglalkozik. (1865.)

Mennország és Pokol, vagyis Isten igazságossága a spiritizmus szerint. (1865.)

Már 1858-ban megalapította Párisban a „Société Parisienne des Etudes Spirites“ név alatt az első rendes spiritista egyletet és ez év elejétől kezdve kiadta „Revue Spirite“ cím alatt az első spiritista szaklapot.

Allan Kardec joggal hivatkozhatik arra, hogy nem irt előre megalkotott eszmék vagy rendszerek hatása alatt. Nyugodt szemlélként tanulmányozta a tényeket és ezekből következtetett a törvényekre. Ő volt az első kutató, aki a spiritizmus elméletét és rendszeres tanát megalapította. Bebizonyította, hogy e jelenségeket tévesen nevezik természetfölöttieknek, mivel a tények

törvényeknek vannak alávetve; így azután besorozta azokat a természetes események közé és ezzel megsemmisítette a esodaszerűség és a babona látszatának utolsó buvóhelyét is.

A spiritizmus első jelenségei korszakában a szellemi nyilatkozatok inkább a kíváncsiság, mint komoly gondolkodás tárgyát képezték és a „SzellemeK Könyve“ a kérdést egészen más szempontból tárgyalta. Ekkor azután elhagyták a kopogó asztalokat, hiszen azoknak csak bevezető szerepük volt. Most már tudományos középpont köré gyűltek az érdeklődők, mely az emberiség érdekes és égető kérdéseit volt hivatva megoldani.

A „SzellemeK Könyvé“-nek a megjelenésével kezdődik a spiritista tudomány, melynek eddig csak szétzúrt elemei voltak meg, anélkül, hogy ezek horderejét mindenki felfoghatta volna. Ekkor azonban a spiritizmus komoly emberek figyelmét is magára vonta és gyorsan elterjedt minden irányban Európában is. Ez a siker mindenestre annak a nagy rokonszenvnek tulajdonítható, mellyel az eszmét fogadták, de nagyban hozzájárult az a világos okfejtés is, mely Allan Kardec iratainak kiváló tulajdonsága.

Szerző elkerült minden tudományos nehézkességet és világos egyszerűséggel adott mindent elő. Így a könnyű olvasmány érdekessége nagyon elősegítette az eszmék elterjedését. Logikája nem nyújtott kellő támasztó pontot ellenségeinek és igen meggyőzően hatott. Azok az anyagi bizonyítékok, melyeket a spiritizmus a lélek létezéséről és a tulvilági életről szolgáltatott, a materiális és fantasztikus felfogást sarokba szorították. A tan egyik leghatalmasabb tétele az ismételt testetlenségről szól, melyet már egész serege a régi és újabb bölcsészeknek megsejtett. De a sejtéseket csak a spiritizmus volt hivatva bebizonyított valósággá átformálni és kimutatni, hogy a reinkarnáció az ember lényének elengedhetetlen feltétele. Ebből ered a földi élet látszólagos igazságtalanságainak a megnyugtató megoldása, ez magyarázza meg, hogy honnan származik az ember, hová megy, miért van a földön és miért szenved itten.

A velünk született eszméket a korábbi életekben szerzett megismerés magyarázza meg, az emberiség művelődésének a fokozatát pedig a régebben élt emberek, kik miután időközben ők is előhaladtak, ismét testet öltöttek a földön. Megtanuljuk e tanból, hogy a rokonszenv és az ellenszenv is korábbi időkből származik. Az emberiség nagy eszméi: a testvériség, egyenlőség, szabadság, általános összetartozandóság, többé nem képeznek pusztá elméletet, hanem természeti törvényen alapulnak.

Allan Kardec 1869. március 31-én, a spiritizmus legfőbb igazsága ez az alaptétel: felebaráti szeretet nélkül nincsen üdvösség; vagyis hirdeti az emberek egyenlőségét Isten előtt, a türelmet, a lelkiismeret szabadságát és a kölcsönös jóindulatot.

A gondolkodás szabadságát veszélyeztető vakhit helyett az evangéliumról irt könyvében azt mondja, hogy „nincsen olyan meg nem ingatható hit, amely bár mely korszakban az emberi értelemnek bátran a szemébe nézhetett volna. A hitnek valamely alappal kell bírnia és ez az alap annak a teljes belátása, hogy mit kell hinnünk. Ahhoz, hogy higgyünk, nem elegendő, hogy lássunk valamit; mindenekelőtt azt meg is kell értenünk. A vakhitnek már nincsen jogosultsága ebben a században; mert épen a vakhit dogmája okozza leginkább a hitetlenséget, mert erőszakos és mert az emberi tulajdonságok legértékesebbjeinek, az értelemnek és a szabadakaratnak a feláldozását kívánja.“

Allan Kardec 1869. március 31-én, a spiritizmusnak Hydesvilleben történt felfedezésének az évfordulóján szakadatlan munkálkodás közepette halt meg. Régóta szenvedett már abban a szivbajban, melynek a hatása kellő nyugalom mellett talán még kitolható lett volna, de mivel lankadatlan buzgósággal dolgozott a spiritizmus érdekében, nem tudta magát reászáni, hogy kedvelt foglalkozásáról lemondjon. Így halt tehát meg ugyszólván a csatatéren; ütőere elrepedt, porhüvelyé lehullott és szelleme visszatért igazi hazájába, az örökkévalóságba.

„A halál — mondá röviddel halála előtt — épen most kettős csapásokat mér a híres sorokra! Vajjon kit fog fog most felszabadítani?“ Mintha megérezte volna közeli végét.

Egyik életrajzírója e szavakkal fejezi be szeretetteljes munkáját: „Allan Kardec, a földi vándor nincs többé, de szelleme közöttünk marad. Biztos védő szellem ez, eggyel több világosság, fáradhatatlan munkás és egy új munkás a véghetetlen tér harcosai falankszában. Ugy mint a földön, odaát is képes lesz megadni az alkalmas tanácsot, anélkül, hogy bárkit is megsértsen. Ott is mérsékelni fogja a tüzes harcosok korai igyekezését, segíteni fogja az őszintéket és önmegtagadókat és tüzelni fogja a lanyhákat. Ő ma már mindent lát, mindent tud, amit földi életében még csak sejtett. Most már nincsen bizonytalanságnak vagy tévedésnek alávetve, most is részesíteni fog meggyőződésében, megérinttetni ujjunkkal a célt, megismerteti velünk az utat azokkal a világos szavakkal, melyek őt tipikussá tették az irodalom történetében. Az egykori földi vándor nincsen többé, de Allan Kardec halhatatlan; emléke, munkái, szelleme mindig azokkal lesznek, akik a köré a zászló köré gyülekeznek, amelyet ő mindig magasan tartott.“

Vegyék szívesen kedves olvasóink magyar fordításban ennek a fenkölt szellemnek legelterjedtebb munkáját!

